

KURMAI-RÁTI SZILVIA

SÁRGA ÁPRILIS

A por, a gyerekcipőtalpak felszabadult csattanásainak kavargó hírnöke összeolvad a napfényvel. Kidobott bundás kenyér, festékszag és elszíneződött sűrűlé párái érződnek a folyosó légtérében. Az utolsó csengő után sivár az iskola. Napközben észrevétlen a visszhang hátraarca a falakról, késő délután dübörgőnek hat. Az ember vágyna a hideg, benti áprilisból a sárga, kinti áprilisba. A gyermekláncfüvek mosolygó társaságába, csiklandozó illatuk, puha szirmaik ágyába.

Izmosodó kitt-katt érkezik kívülről. Kitt-kattot dobogó hártýává válik a dobhártýád. Kitt-katt. Kitt-katt-katt-katt. Klaff-klaff. Kitt-katt-klaff-klaff-klaff.

– A matematika kabinetben lesz a pedráda? – klaffog melléd lihegve az új lány, Zsóka.

Csekély töredéke az időnek, míg lezajlik benned egy világlomás. Miért kabinet, és miért pedráda? Miért nem terem és tantestületi gyűlés, vagy hosszúsága okán egyszerűen gyűlés? Rádásul a sárga áprilisból érkezett. Miért nem lép puhán, érzékenyen?

Válasz helyett lemondóan bólintasz.

– Dezsúrálsz a telefontól? – bámul rád játszi részvétellel Világlomlasztó Zsóka.

Sóhajtasz. Azt hiszi, a munka miatt teszed. Téved. A dezsúrálzás kifejezés az oka.

– Hány óra van amúgy? Időzavarban vagyok, mióta beleesett a háromezer grivnyás okostelóm egy pocsolóyába – görbíti le a száját Zsóka.

Az okossága nem terjedt ki arra, hogy úszni is tudjon – élcelődsz magadban. Közben a telefonod után kotorászol, hogy megnézd az időt. A mozdulatsor kapkodással zajlik, így összegyűrődnek a féltett fénymásolatok, megszakad pár cérnaszál a táskazsebben, és a tűhegyes grafitceruza beleékelődik a hüvelykujjadbába. Utolsóként rátalálasz a készülékre. Ösztönösen elfordulsz vele, mert már öt éves.

– Fél három – pillantasz Zsókéra.

– Nyitva van a kabinet? – kopog végig a folyosón tizenöt centis hamis magassággal. Az utolsó lépésének nem ura, kitérdel balra, de megfogózik az osztályterem kilincsében, és állva marad.

– Az anyádot! – visszhangozza a folyosó. Újból észrevesz, arcán egymásba ütköznek az izmok – Nincs – jelenti ki.

– Ha nyitva lett volna, megütötted volna magadat – mormogsz magadban.

– Tessék? – fürkészs piros arccal.

– Ha nyitva lett volna, megütötted volna magadat – jelentetted ki hangosan. Miért ne mondanád ki, amit gondolsz?

– Lemegyek a csemetőbe, és elkérem a kulcsot – indul zavartan a lépcsőház irányába.

– Ne. Inkább én. Gyorsabb és egészségkímélőbb rád nézve – mosolygód.

Zsóka a matek terem ajtajának dől. A súlypontját áthelyezi a lábáról a vállára. Örülhet, hogy még nem mosták fel a padlót. Olyankor csúszik a cipőtálp.

– Csókolom, Mani néni. Kérem szépen a matematika terem kulcsát – rikkantasz be a takarítónők ablaktalan, kis termének ajtaján.

Mani néni hátranéz. Szeme labdaszerűen düllelt, arca kétoldalt kidomborul, saját torkát markolja. Röviden: evett és félre nyelt.

– Bocsánat, ha megijesztettem – lánghol az arcod.

Ő képtelen bármit szólni. A savanyú uborkás zsíros kenyér még a nyelcsövében időzik. Kezét reszkető mozdulattal az otthonkájába törli. Kinyitja a szekrénykét, leveszi a kulcsot. Feléd dobja. Tehát haragszik. Okkal, hiszen meg is halhatott volna. Értelmetlen halál az ilyen. *Az Egy gondolat bánt engemet* jut róla eszedbe.

Zsóka az ablakon át figyel valamit. Valakit inkább – jössz rá, ahogy közeledsz felé. Egy, a társai között falkavezérnek számító tizenegyedikes fiú integet neki. Puszit is dob felé. Zsóka viszonzásul rámosolyog. Ennek nem lesz jó vége – húzod el a szádát.

– Itt vagy, Borka? – kap a szívéhez az iskolással cicázó.

Hallgatsz. Kínos a helyzet.

Kinyitod a termet. A többi tanár nyilván háromra lesz itt. Kiöregedtek abból, hogy korábban érkezzenek meg iskolai értekezletekre.

A teremben igazi társaik mellett krétából, kiszáradt sárból, morzsákból, papírcafatokból, ceruzafából szövődött porfüggönyök lengedeznek. Kitárod az ablakot. Meleg csókkal üdvözöl a természet. A pitypangok vastagon, dúsan lakják be a járdaszegélyt.

– Jövök én is – csörtet be Zsóka. Keskeny mosolya megjátszott barátkozási hajlamról árulkodik. Hanyagságot mímelve levágódik egy padra. Az fájdalmasat reccsen. – Hoppá – ugrik fel –, micsoda vacak padok ezek!

Leül a tanári székbe. Meggondolja magát, feláll. A leghátulsó padra dobja le a táskáját.

Megszánod vergődő határozatlansága miatt.

– Hogy tetszik az iskola? – kezdeményezel párbeszédet.

– Szeretem, rendesek a kollégák, az igazgató is jó fej. Az iskola szép – fújja.

– A gyerekek? – térsz a lényegre.

– Hááát. Tök kicsik, de nagy a szájuk. A nagyoknak még nagyobb – vihog. – Te is szeretsz itt lenni?

– Nem. Egyrészt fél órát kell gyalogolnom reggel, hogy ide érjek időben. Másrészt... – elcsendesedsz. Hallgatsz az igazgató és a tanári kar többségének értelmetlen hozzáállásáról. – Igaz, most, hogy tavasz van, jobban esik a hosszú séta. Gondolom, te is örülsz a tavasznak.

– Én? Viccelsz? A sárnak meg a szélnek? A bánatos esőknek? A legyeknek meg mindenféle bogárnak? Tegnap libazöld nadrágot vettem fel, idén nagy divat lesz a rikítós szín. Erre többszáz ezer vacak muslica vagy micso-da borított be – dagasztja tovább panaszáradatát.

Elterelődik a figyelmed. Zsóka jelenlétét távoli duruzsolás idézi. Megérkezik az igazgató széles autóval és keskeny szakállal. A szomszédos falatozó is kiárasztja a dohogó, heherésző, dörmögő, kávé ízű tanári hangok gazdáit, és a színes tömeg beözönlik az iskolakapun. Anélkül dohognak, heherésznek be az épületbe, hogy elérzékenyítené őket a megváltozott természet. Egy ötvenes tanárnő a talpát nézegeti aggódva, majd cipőjét egy, a járda szegélyét díszítő gyermekláncfű koszorúba törli. Többször is. Feljajdul a sárga április. Te hallod.